

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/205/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217221782
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Husivarga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7217221782.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Husivargu a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o. (pôvodné obchodné meno Intrum Justitia Slovakia, s.r.o.), so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, proti žalovanej: S. O., nar. XX.X.XXXX, bytom Y. X, S., za účasti Občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava, IČO: 42 362 962 na strane žlovej, o zaplatenie 2.596,85 €ur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II, zo dňa 30. januára 2018, č. k. 22Csp/21/2017-58, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 30. januára 2018 č. k. 22Csp/21/2017-58 zamietol žalobu, ktorou sa právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a. s.) domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2.596,85 € s úrokmi vo výške 5,05% ročne od 30. októbra 2014 až do zaplatenia. Rozhodnutie odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding, a. s.) uzatvoril so žalovanou dňa 24. septembra 2013 Zmluvu o poskytnutí najľahšej pôžičky. Výška pôžičky bola dohodnutá v sume 2.500 € s počtom splátok 60, termínom konečnej splatnosti 9/2018, s celkovou sumou pôžičky vo výške 4.678,20 €, celkovými nákladmi spotrebiteľa v sume 2.178,20 €, výškou mesačnej splátky s poistením 77,97 €, RPNM 32 %, a ročnou úrokovou sadzbou vo výške 32 %. Predžalobnou upomienkou zo dňa 27.8.2014 Consumer Finance Holding, a.s. vyzval žalovanú k úhrade nedoplatku na splátkach vo výške 249,51 €. Zároveň upozornil žalovanú, že ak do 5.10.2014 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 06/2014, bude oprávnený celý uver zosplatiť. Keďže zo strany žalovanej k úhrade dlžných splátok nedošlo, Consumer Finance Holding, a.s. v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka celý úver v sume 2.629,49 € predčasne zosplatnil dňa 19.10.2014. Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalovaná na splátkach uhradila do zosplatnenia sumu 623,76 €, pričom poslednú splátku pred zosplatnením žalovaná zaplatila dňa 29.4.2014 vo výške 77,97 €. Úver bol zosplatený dňa 19.10.2014.

2. Po citácii § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 658 ods. 1 OZ, § 52 ods. 1, 3, 4 OZ, OZ, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 OZ, § 54 ods. 1, 2 OZ, § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ďalej len zák. č. 129/2010 Z.z., § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z., § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z.z., § 565 OZ, § 53 ods. 9 OZ, § 100 ods.1, 2, 3 OZ, § 101 OZ, § 103 OZ a § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa súd uviedol, že sa v prvom rade zaoberal návrhom žalobcu na rozhodnutie rozsudkom na základe uznania. V prejednávanej veci síce žalovaná v písomnom vyjadrení - ospravedlnení z pojednávania uviedla, že je ochotná dlžnú sumu splatiť, avšak je nepochybné, že táto si nebola vedomá premičaného nároku. Ak by súd vyhovel návrhu žalobcu a rozhodol o žalobe rozsudkom na základe uznania bez toho, aby podrobil uplatnený nárok súdnej kontrole, urobil by tak za existencie vážnych pochybností o skutočnom význame prejavenej vôle

žalovanej uznať uplatnený nárok. Súd nevyhlásil, že zo strany žalovanej ako nedostatočne informovaného spotrebiteľa došlo k rezignácii, či už zo strachu z toho, že bola voči nej podaná žaloba, obavy z vyhovievania žaloby a uloženia povinnosti zaplatiť celú žalovanú sumu naraz alebo nedostatku argumentačných dôvodov odporujúcich podanej žalobe. Pokiaľ ale nedisponovala dostatočnými informáciami a dôkazmi, ktoré by spochybňovali uplatnený nárok, boli jej možnosti rozporovať uplatnený nárok obmedzené. To však, v zmysle uvedeného, nezbavuje súd povinnosti preskúmať žalovaný nárok. V tejto súvislosti súd poukázal aj na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Je nepochybné, že žalovaná o premlčaní nevedela, keďže je nepravdepodobné, aby v takom prípade uznala dlh. Nakoniec súd poukázal aj na skutočnosť, že ustanovenia o rozsudku pre zmeškanie sa nepoužijú, ak by mal byť tento rozsudok vydaný v neprospech spotrebiteľa. Je nelogické, aby spotrebiteľ, ktorý je v konaní nečinný, mal mať väčšiu ochranu ako spotrebiteľ, ktorý si splnil svoju povinnosť a vyjadril sa k podanej žalobe. Súd preto nerozhodol rozsudkom pre uznanie. Žalobca svoje právo na žalovanú sumu (teda svoju pohľadávku) voči žalovanej odôvodňuje tým, že na základe zmluvy pôvodný žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 2.500 €, ktoré sa žalovaná zaviazala splácať spolu s úrokom a poistením v pravidelných mesačných splátkach po 77,97 €. Žalovaná svoju povinnosť splácať splátky riadne a včas neplnila a celkovo uhradila do zosplatnenia len 8 mesačných splátok po 77,97 €, spolu 623,76 €. Zaplatila splátky splatné od 20.10.2013 do 20.5.2014, čo vyplýva z predloženého prehľadu splátok a úhrad. Z uvedeného dôvodu pôvodný žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 19.10.2014. Zmluva uzavretá medzi Consumer Finance Holding, a.s. a žalovanou má charakter spotrebiteľskej zmluvy, lebo žalovaná v danom prípade vystupovala ako fyzická osoba, ktorá zabezpečovala svoje potreby, teda ako spotrebiteľ a Consumer Finance Holding, a.s. pri uzatvorení zmluvy vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ. Pre spotrebiteľské zmluvy je pritom charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačenej tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah takto navrhnutých zmlúv. Týka sa to aj predmetnej veci, pretože zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačenej tlačive. V zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, súd v predmetnom spore ex offio skúmal otázku premlčania nároku a dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že Consumer Finance Holding, a.s. zosplatnil dlh ku dňu 19.10.2014, ktorú skutočnosť tvrdí aj sám žalobca. Pretože žalobca v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, o ktorom ustanovení vo svojom vyjadrení uvádza, že bolo zachované, môže dlh zosplatniť najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keďže dlh zosplatnil k 19.10.2014, splátka pri nezaplatení ktorej dlh zosplatnil musela byť splátka splatná ku dňu 20.6.2014, pretože iba pri tejto splátke mohli uplynúť 3 mesiace do dátumu zosplatnenia dlhu. Preto mal súd za preukázané, že premlčacia doba začala plynúť v zmysle § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, teda od 21.6.2014, a nie až po zosplatnení celého dlhu ako to tvrdí žalobca. Keďže premlčacia doba je trojročná, uplynula dňa 21.6.2017, a pretože právny predchodca žalobcu podal na súde žalobu až 16.8.2017, teda po uplynutí premlčacej doby, súd žalobu z dôvodu premlčania v celom rozsahu zamietol.

3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní neúspešný, a preto nemá právo na náhradu trov konania. Vo veci mala žalovaná plný úspech, a preto jej vzniklo právo na náhradu trov konania. Nakoľko z obsahu spisu jej však žiadne trovy konania nevyplývajú, a preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že súd žalovanú zaviazá zaplatiť žalobcovi sumu 2.596,85 € s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 2.596,85 € od 30.10.2014 do zaplatenia, a to všetko formou splátok vo výške 100 € mesačne splatných k 20.dňu v mesiaci, počnúc prvou splátkou od 20.dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom rozhodnutie vo veci samej nadobudne právoplatnosť pod následkami straty výhody splátok v prípade neplatenia a priznať žalobcovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

5. Odvolanie podal z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie zamietol žalobu pre premlčanie, pričom súd neprihliadol na uznávací prejav žalovanej a na návrh žalobcu na rozhodnutie sporu rozsudkom pre uznanie nároku. Žalovaná nárok žalobcu nerozporovala v podaniach adresovaných súdu dňa 5.1.2017 a 24.1.2018. Podľa žalobcu boli splnené podmienky pre

rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku a tak súd mal na základe uznávacieho prejavu žalovanej o tomto spore rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP. Nesúhlasil s argumentáciou súdu o potrebe vykonania ex offio súdnej kontroly z dôvodu spotrebiteľského charakteru sporu, aj v prípade procesného uznania nároku, lebo táto argumentácia nemá oporu v Civilnom sporovom poriadku. V ust. § 282 CSP sa stanovuje, že v prípade uznania nároku žalovaným súd na návrh žalobcu rozhodne rozsudkom pre uznanie. Pre spotrebiteľské spory žiadna výnimka v tomto smere neplatí. Pre prípad, že by odvolací súd sa nestotožnil s vyššie uvedenou odvolacou námietkou, poukázal na to, že na uznanie uplatneného nároku žalovanou nemohol súd dospieť k právnomu záveru o premlčaní uplatneného nároku. Podľa odvolateľa uznaním dlhu dochádza podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ k založeniu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby bez ohľadu na to, či žalovaný, ktorý svoj dlh uznal v čase uznania vedel alebo nevedel o premlčaní pohľadávky žalobcu. Z ust. § 558 OZ a § 110 ods. 1 druhá veta OZ vyplýva, že uznanie premlčaného dlhu má za následok len predpoklad trvania dlhu v čase jeho uznania. Nesúhlasil s argumentáciou súdu, že jeho uplatnený nárok je premlčaný podľa § 103 OZ. Ak by súd prvej inštancie správne právne posúdil premlčanie pohľadávky, použil by ust. § 103 prvá veta OZ na posúdenie premlčania splátok splatných do zosplatnenia celého úveru. Premlčaniu podľa tohto ustanovenia by vzhľadom na začatie sporu (dňa 16.8.2017) podliehali splátky splatné 20.júna 2014 a 20.7.2014. Premlčanie zosplatneného celého úveru (pozostávajúceho zo splátok splatných od 20.10.2014 a nasl.) mal súd posúdiť podľa § 103 druhá veta OZ. Podľa odvolateľa však žalovaná dlh uznala a tak ani tieto splátky splatné 20.6.2014 a 20.7.2014 neboli premlčané. Poukázal na to, že žalovaná listom zo dňa 27.8.2014 bola upozornená na omeškanie s platením úveru a na možnosť zosplatnenia úveru v prípade nezaplatenia dlžných splátok úveru. Pretože žalovaná dlžné splátky úveru nezaplatila, právny predchodca žalobcu zosplatnil úver k 29.10.2014 pre nezaplatenie splátky splatnej 20.10.2014. Žaloba bola doručená súdu dňa 16.8.2017, a tak časť zosplatneného úveru pozostávajúceho zo splátok splatných od 20.8.2014 premlčaná nie je. Poznamenal, že ust. § 53 ods. 9 OZ neupravuje začiatok plynutia premlčacej doby. Poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co 228/2016, ktorý identicky posúdil začatie plynutia premlčacej doby podľa § 103 OZ pre celý zosplatnený úver.

6. Žalovaná v písomnom vyjadrení uviedla, že potvrdzuje, že si nebola vedomá toho, že pohľadávka je premlčaná. Zo strachu z exekúcie, podľa hla nátlakovej forme zo strany žalobcu, či už vo forme telefonátov alebo poštou a priznala daný dlh. Trvá na rozsudku a rozhodnutí súdu v celom rozsahu.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení § 379 a § 380 CSP a z hľadisk uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP a dospel k záveru, že rozsudok je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP.

8. Žalobca podal odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

9. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (t.j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

10. Z rozsudku súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že pri posúdení otázky premlčania na vec aplikoval ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Nepochybné je aj to, že v danom prípade táto skutočnosť bola základom pre právne posúdenie premlčania uplatneného nároku (právneho predpisu, ktorý treba použiť a s tým súvisiacej dĺžky premlčacej doby). Bez použitia tohto ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa by totiž riešenie otázky premlčania práva ani do úvahy neprichádzalo (žalovaná sa premlčania v súdnom konaní nedovoľávala).

11. V preskúmvanej veci bol v čase rozhodovania odvolacieho súdu v Zbierke zákonov pod č. 271/2018 Z.z. vyhlásený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 11/2016-60 zo dňa 7. februára 2018, podľa ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

12. Podľa § 193 veta prvá CSP súd je viazaný rozhodnutím Ústavného súdu o tom, že určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

13. V zmysle citovaného ustanovenia je súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu o nesúlade právneho predpisu s Ústavou (a to nielen vo veci, v ktorej bol tento nesúlad vyslovený), ale v každej veci, v ktorej majú byť posudzované nároky vzniknuté za účinnosti ústavne nesúladných právnych predpisov.

14. Podľa § 41 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z.z.“), je totiž nález o nesúlade právnych predpisov s ústavou všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

15. Ústavný súd k otázke hmotnoprávných účinkov nálezu o nesúlade právneho predpisu (jeho ustanovenia) s Ústavou zaujal zjednocujúce stanovisko v uznesení sp. zn. PL.ÚS 1/06 z 11.10.2006. Vychádza z právneho názoru, že „z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že v danej veci (nesúlad § 38 ods. 4 zákona č. 273/94 Z.z. s Ústavou) ide o kolíziu medzi princípom zachovania ústavnosti na jednej strane a princípov právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú súčasťou právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy. Princíp zachovávanía ústavnosti sa realizuje v tomto prípade rozhodovaním ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa Čl. 125 Ústavy. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch. Jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia ústavného súdu) a jednak na právoplatných rozhodnutiach orgánov verejnej moci vychádzajúci z prezumpcie ústavnosti. Podľa názoru ústavného súdu prednosť treba dať jednoznačne princípu ústavnosti, a to za súčasného spolupôsobenia určitých bŕzd daných princípom právnej istoty. Dospel k záveru, podľa ktorého hmotnoprávne účinky nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s ústavou treba vykladať tak, že platia ex tunc, t.j. od začiatku, a to tak vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu v Zbierke zákonov, ako aj vo veciach právoplatne neskončených v momente jeho uverejnenia v Zbierke zákonov. Podstata tohto právneho názoru sa v praxi prejavuje v tom, že ustanovenie zákona, ktoré bolo nálezom ústavného súdu vyhlásené za nesúladné s Ústavou, stráca po márnom uplynutí lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy platnosť ex tunc, t.j. bolo anulované od počiatku. Na toto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Preto pokiaľ súd rozhoduje v čase, kedy už ustanovenie zákona nesúladné s ústavou nie je účinné a platné, t.j. nie je už súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, nemôže na daný prípad takéto ustanovenie zákona aplikovať, a to bez ohľadu na to, či v čase, keď nárok vznikol (došlo k premlčaniu nároku), bolo toto ustanovenie platné a účinné. V takomto prípade treba na vec aplikovať právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením (§ 41a ods. 3 zákona č. 38/1993 Z.z.).

16. V preskúmvanej veci odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu dňa 28. februára 2019, t.j. rozhodoval v čase, kedy už nález ústavného súdu o nesúlade § 5 zákona o ochrane spotrebiteľa s ústavou bol vyhlásený v Zbierke zákonov (27.9.2018), a teda v čase jeho všeobecnej záväznosti. Keďže hmotnoprávne účinky nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s Ústavou platia ex tunc, t.j. zo začiatku, na toto ustanovenie sa hľadí, akoby nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Odvolací súd preto pri riešení právneho posúdenia otázky premlčania nároku, nemohol už aplikovať ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, hoci v čase, kedy podľa súdu prvej inštancie došlo k jeho premlčaniu, bolo toto ustanovenie platné a účinné. To ale zároveň znamená, že odvolací súd musel pri posúdení premlčania vychádzať z ustanovenia právneho predpisu platného pred touto zmenou, teda z ustanovenia § 100 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka.

17. Keďže žalovaná sa v základnom konaní premlčania nedovolala, neprichádzalo vôbec do úvahy zaoberať sa dĺžkou premlčacej doby a nebolo možné žalobu z dôvodu premlčania zamietnuť (§ 100 ods. 1 veta tretia OZ).

18. Odvolaciemu súdu za tohto stavu nezostalo iné, než rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 2 CSP).

19. Otázkou premlčania práva sa súd môže zaoberať len v prípade, ak bude splnená podmienka § 100 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka.

20. Len v tom prípade, ak bude splnená podmienka § 100 ods. 1 druhá veta OZ, bolo by úlohou súdu prvej inštancie zapodievať sa aj námietkou premlčania práva, a vyporiadať sa s relevantnými námietkami žalobcu ohľadom premlčania podľa § 103 OZ.

21. Taktiež povinnosťou súdu prvej inštancie bude vyporiadať sa aj s námietkami žalobcu, že žalovaná uznala nárok žalobcu v podaniach z 5.1.2017 a 24.1.2018, a taktiež s návrhom žalobcu zo dňa 29.1.2018 na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie podľa § 282 CSP.

22. Odvolací súd uvádza, že uznanie nároku voči súdu je možné uskutočniť vo všetkých procesných formách predpokladaných zákonom pre podania strán - podstatný bude obsah tohto úkonu (viď str. 1010 Komentár autorov Števíček-Ficová-Baricová-Mesiarkinová-Bajánková-Tomašovič a spol. Civilný sporový poriadok, Vydavateľstvo C.H.Beck 2016).

23. V novom rozhodnutí súd rozhodne opätovne o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).